

A B C D E F G H I J K L

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

FABRIKA W15

Zpravodaj Wolkrava Prostějova

Úvodník

Naše redakce se už pomalu zabydluje v nových, netradičních prostorách a pomalu nasává jejich atmosféru. Pro ty, ke kterým se to ještě nedoneslo: sídlíme v zadním traktu kina, hned naproti DUZE. Než se k nám však dostanete, čeká vás poměrně spleť systém chodeb, schodišť a slepých uliček. Chodbu, která vede k nám, poznáte snadno. Stráží ji překrásná plastová žena, které se pomalu stává naší múzou (nic překvapivého v kolektivu složeném jen z mužů). Za okny máme překrásný travnatý kopeček na kopuli kina. Honza Mrázek, nadšený piknikář, už nakupuje proviant a chystá piknikovou párty pro zvané (nás bohužel nepozval). Nejdůležitější ale je, že máme ledničku. A pozor, i s mrazákem! To je hlavní důvod, proč Vítek Malota už od rána skáče radostí metr do vzduchu, a proč urputně vykupuje z místních samoobsluh všechny Míši (nevím, co s nimi budeme dělat, tak nám s nimi přijďte pomoci). Šéfredaktor má naproti tomu náladu poměrně skleslou, protože se cítí oddělen od vás ostatních, necítí váš kontakt. V zájmu zachování duševního i fyzického zdraví naší redakce vás snažně prosím, abyste ho alespoň občas přišli pozdravit, přinesli mu třeba bonbón a řekli, co je nového. Martin Kuncl je nadšený z výhledu, který má na celý park a bedlivě sleduje, kdo všechno čte na lavičkách náš zpravodaj. Takže čím víc vás ho bude číst právě pod našimi okny (a ještě třeba Martinovi zamává), tím bude Martin šťastnější a udělá další číslo ještě o trochu krásnější. Taky jsme v redakci objevili troubu a Jakub Maksymov vyhláší soutěž o nejvíc super věc, která se v ní dá udělat (sám prý umí jen lazaně). Mě už taky unavuje vidět v redakci ty

samé obličejy den co den, noc co noc, a proto rád uvítám kohokoli z vás, kdo aspoň trochu oživí ten stereotyp, do které se propadáme.

Chci vám zkrátka říct, že i když jsme podivné osobky, které pořád někde chodí s blokem a diktaforem, jsme stále jen lidi a jsme moc rádi za každého, kdo za námi zajde s nějakým nápadem, požadavkem na odkrytí políčka z titulní strany, nebo třeba jen pozdravit. Chcete-li se k nám dostat, zvoňte na Kancelář – kino, volejte, křičte, zkrátka prokažte iniciativu, my to oceníme (Mrožem nebo Míšou za deset korun).

-ušák-

Citát pro dnešní den

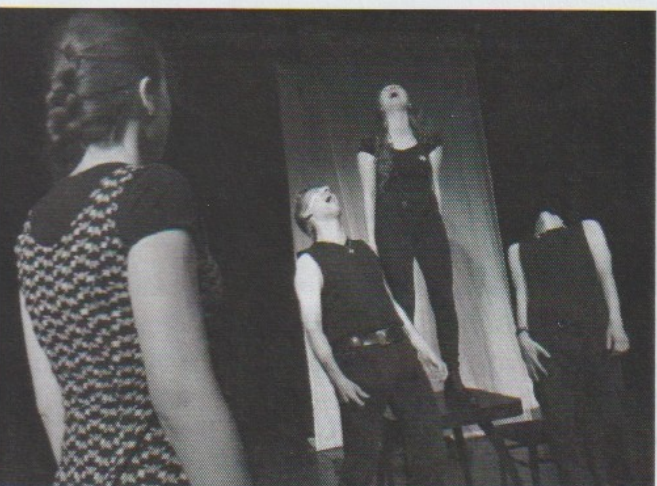
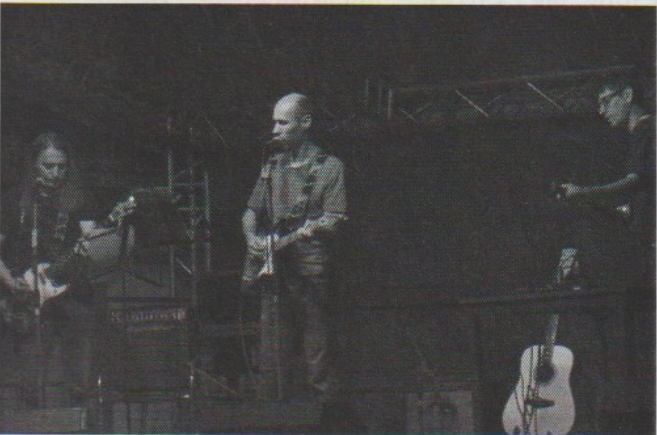
**„Jsou festivaly, jsou dobrý festivaly
a jsou festivaly s tričkem.“**

Jakub Maksymov

Najdi titulní stranu!

Za políčky na titulní straně se skrývá i titulní fotografie. Odkryj ji. Každý den nám můžeš sdělit jedno pole, které chceš odkrýt. Čím víc vás přijde, tím dřív bude hotovo. Udělej si to hezký sám!

Jde o vztah k vlastnímu hlasu

Ze semináře Hlas v prostoru, prostor v hlase

13.00 už je pryč. Je první festivalový den, takže začínáme s lehkým zpožděním. Seminaristé a lektorka Pavlína Sovová teprve zjišťují, kde budou následující týden trávit svá odpoledne. Sedíme v kroužku, představujeme se. Skupina se skládá pedagožek, recitátorek a jednoho recitátora. Vyprávíme si o svých předchozích zkušenostech. Skloňují se taková jména jako Vostárková či Spoustová. Potom děláme v kruhu pro sebe navzájem rozcvičku. Rozpomínáme se na to, co už nám kdy kdo o hlasové rozcvičce řekl. Pavlína pozorně naslouchá skupině. Velmi dobře pracuje s našimi možnostmi a daří se jí zúročovat naše předchozí zkušenosti. Provádíme několik jednoduchých cvičení (zrcadla, vedení partnera hlasem) a věnujeme čas jejich reflexi. Seminaristé živě diskutují. Každý si objevil něco nového. Až je mi líto, že zítra půjdu na výzvědy na jiný seminář.

Kdo tě přivedl k hlasové výchově?

Libuše Válková. Potkala jsem ji v osmdesátých letech na lidové škole umění – kurzy pro pracující, specializované účelové studium – tak se to oficiálně jmenovalo. Dnes je to konzervatoř Jaroslava Ježka. To byla jediná lidová škola umění pro dospělé. Taky to byla škola, kde se dala studovat alternativní múza. Dramatické oddělení tehdy vedl Ivan Vyskočil, dneska je profesorem na DAMU. Musím ale přiznat, že jsem si prošla i hlasovou výchovou ve sboru a na pedagogické fakultě. Nejpodstatnější základ však mám od paní profesorky Válkové.

Jaké máš zkušenosti s lektorováním na festivalech?

Moje hlavní lektorská zkušenost je z České Orffovy společnosti, kde působím od jejího založení v roce 1995. Tam se dělá hlavně hravá hudební a hlasová výchova. Jinak vedu různé hlasové semináře pro pedagogy.

Mě na dnešním semináři bavilo, že jsi vybízela seminaristy, aby si vybavili hlasová cvičení, která už někdy dělali, i když si už třeba ani nevzpomínají, k čemu jsou dobrá.

Myslím si, že je důležité v rámci seminářů alespoň trochu navazovat, aby se to těm lidem propojovalo. Pro mě je také velmi důležité umět se na sebe dívat zevnitř. S hlasem se nedá pracovat způsobem: tady se narovnej, tohle si zpevni... Musí se vycházet zevnitř. Hlasovka je těžce konstruktivistická pedagogika. Paní docentka Salabová, kterou jsem potkala na DAMU, měla krásné úsloví: každý si v hlasové výchově musí být napůl pedagog sám.

S čím si myslíš, že se dnes lidé nejčastěji potýkají?

Velký problém je ta naše celková psychosomatická povolenost, která se projevuje hlasovou nedostatečností. Nevyužíváme náš hlas tak, jak jej máme od přírody připraven a nabídnut. Nevyužíváme jeho expresivitu a rozsah. Málo totiž fyzicky pracujeme a ještě míň si u fyzické práce zpíváme. I v maličkém kostele se raději použije ozvučovací technika místo toho, aby lidé slyšeli pana faráře zřetelně nahlas mluvit. Chce to víc hudební výchovy a víc takových přehlídek jako je Wolkerův Prostějov.

Recitovala jsi někdy?

Ano, na základní i na střední škole. A to nejen v češtině, ale i v ruštině. Recitovali jsme i zajímavé autory, Puškina nebo Lermontova, nejen ideologické verše. To byla docela dobrá zkušenost. Dnes občas pro radost vystupujeme s Irenou Pulicarovou. Máme takové pásmo, Pocta statečným ženám Miladě Horákové a Růženě Vackové.

A do toho prý ještě učíš na katedře autorské tvorby a pedagogiky na DAMU?

Tam učím hlasovou výchovu studenty zahraničního programu. Je inspirativní se setkávat i s jinými jazyky. Samozřejmě komunikujeme v angličtině. Já i hodně nonverbálně. Je zajímavé, když studenti používají svou mateřštinu. Třeba když trénovali podněty z bránice, tak používali dětské říkanky, které si pamatovali. Hlasová výchova není jenom technika, ale i filozofie. Jde o vztah k vlastnímu hlasu. Pro mě je zajímavý ten moment, že člověk nějak vnímá svůj hlas zevnitř, ale když se poslouchá, tak je jiný. U hlasu je subjektivita a objektivita velmi hmatatelná. Běžně se člověk neslyší z venku. Ty nevíš, jak já vnímám sama sebe. Od vztahu k hlasu se odvíjí i pedagogika. Práce s hlasem je těžká a nejde všechno dokázat najednou.

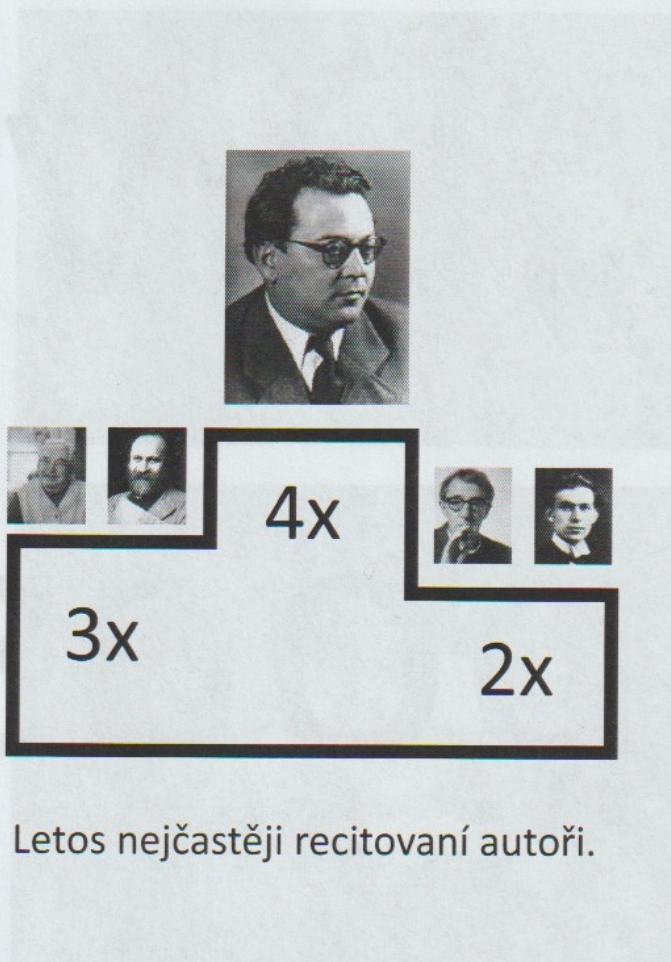
Evergreeni

aneb autoři v Prostějově věčně zelení

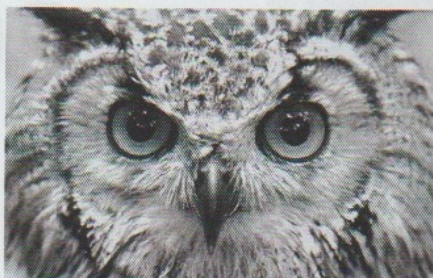
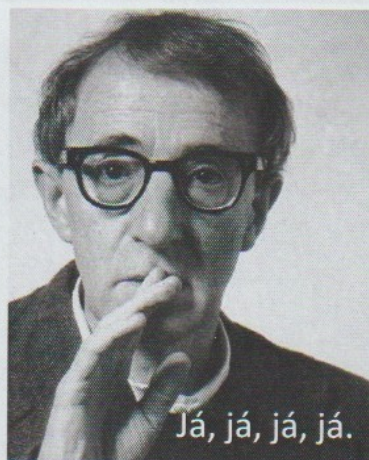
4. místo – Woody Allen

Allan Steward Konigsberg, známý hlavně pod svým uměleckým pseudonymem, bezpochyby patří mezi nejkultovnější filmové tvůrce dvacátého století (ano, ve svých 80 letech stále ještě patří). Již jako mladý zrzavý obrýlený židovský chlapec projevoval značné nadání humoristické, vypravěčské a literární. Na střední škole si vydělával psaním gagů pro komika Davida O. Alberta. Po nezdařených startech na univerzitách se stal spisovatelem na plný úvazek a postupně zformoval svůj vlastní sarkasticky absurdní styl, který uchvátil miliony čtenářů. Pokračoval také jako stand-up komik a dramatik na Broadwayi, kde se jeho hra *Nepijte vodu* hrála 599x. Přestože nejvýznamnější úlohu v jeho životě zaujímá film (připomeňme, že je držitelem 4 Oskarů), nás nejvíce zajímají povídky. Právě ty, nebo alespoň jejich úryvky se totiž na Wolkrově Prostějově objevují rok co rok. Jedním z takových velmi profláklých textů je *Kdyby impresionisté byli dentisté*, který jsme v posledních letech slyšeli několikrát a jednou dokonce viděli zdramatizovaný. Tím vyvstává pro interpreta složitý úkol, totiž přijít s něčím novým, co dá textu novou náplň, či rozměr. Jinak je to jen stále opakovaná písnička.

-vím-

Letos nejčastěji recitovaní autoři.

Pravá tvář Pavly Sovové

Sbíráme vaše Slova bezprostředně po představení a pak je vedle sebe skládáme. Může se stát, že je poskládáme tak nešikovně, že z nich vznikne báseň. (Nyní na představení Grace)

plápolá

hejá plápolá

tabák

božská představa

výmluvné

padat výmluvné

úžasné

emoční

Odvážné

Topit se?

vstát

Zmařit?

Vstát a věřit

Boj a zmatek

boj a z-matek...

...plod

Dítě?

Potrat?

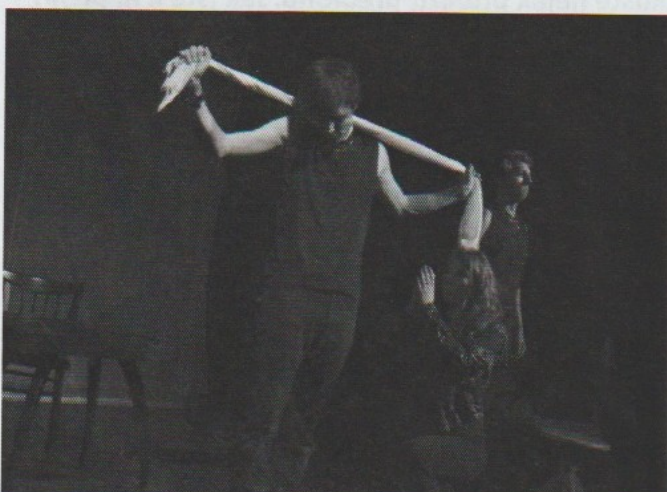
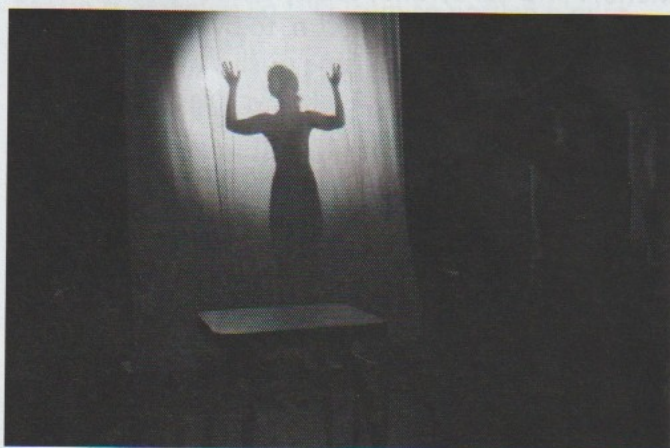
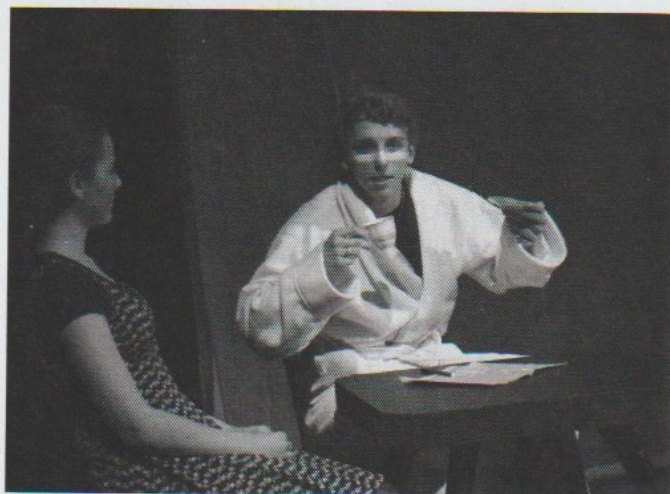
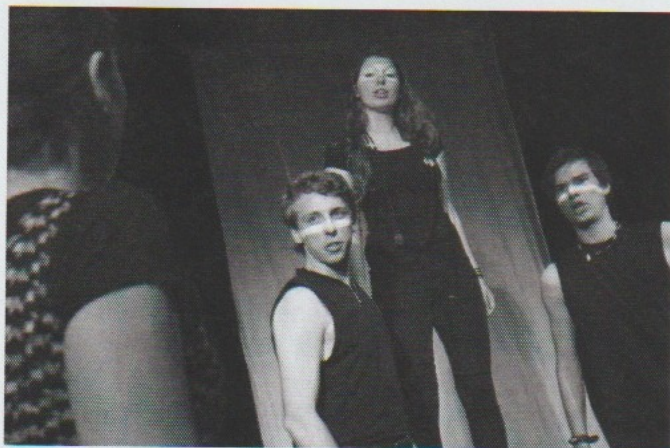
zpovědnice

plápolá

hejá plápolá

tabák

božská představa

-jam-

Vehejahejavejajehajaheja

Rozhovor se souborem *Dohráli jsme*

Jak dlouho fungujete v tomto složení?

Probíhá urputné dohadování, jak dlouho spolu vlastně hrají, až pak po chvíli –

Vašek: My vlastně nevíme, ale tak tři až šest let.

Doslechl jsem se, že dnešní představení byla derniéra, je to tak?

Poté opět probíhá dohadování (z davu se ozývá slovo podzim) –

Vašek: Taková předdigniéra. Budeme to hrát už maximálně jednou. Spousta z nás letos maturuje, takže soubor v této podobě končí a začíná nový, mladý, víceméně dívčí soubor, ve kterém už zbude jenom Michal. Takže holky už budou hrát něco, co se jim bude líbit.

Kdybyste toto představení srovnali s vašimi předchozími, čím je pro vás specifické, výjimečné, jiné?

Michal: Každé z našich představení je něco úplně jiného. První byl *Cyrano*, což byla taková vznešená věc, potom *Eva tropí hlouposti*, to byla zase taková naivní komedie a potom jsme přišli s tímhle silnějším a tvrdším tématem. A taky bych řekl náročnějším na zpracování.

Lucka: Pro nás tam byly i nově použité prvky. Například ta stínohra.

Vašek: Se světly se tam hrálo docela dost. Měli jsme s tím i problémy, dokonce jsme kvůli tomuto představení zničili strop v místnosti, kde hráváme standardně.

Zkuste nějak přiblížit předlohu. Jak jste k ní přišli?

Lucka: Naše režisérka nám přinesla knížku *Čekání na Kojota*. Je tam několik her a my jsme si vybrali tuto.

Bára: Všechny jsou s indiánskou tematikou.

Kdybyste měli vaše představení charakterizovat jedním slovem, které by to bylo?

Michal: *zpívá nápěv indiánské písně použité v inscenaci*

Anička: My máme i text. Ve he ja he ja ve ja je ha ja
-8-

he ja. Ale musíš to napsat po slabikách

Tím jsme se dostali k použité hudbě.

Michal: Ty tvrdší kousky jsou od grindcorové kapely *Resistent coulture* a ten zbytek nevím...

Anička: Je to vlastně jedna jediná skladba, která je sestříhaná na části. Původně to je opravdu od indiánské kapely, která hraje punk.

Michal: Měli jsme v plánu k tomu mít i živou hudbu, ale z toho sešlo...

Vašek: Z časových důvodů.

Michal: Protože tohle představení jsme nazkoušeli za nejkratší dobu, co jsme kdy představení nazkoušeli.

Máte ještě něco, co vám leží na srdci?

Vašek: Nás strašně zajímá to odkrývání obrázku na titulní straně. Já bych prosil o odkrytí A3.

-ušák-

Recenze na představení Grace

Soubor *Dohráli jsme* z Uherského Hradiště představil hru autorky indiánského původu Yvette Nolanové *Jobova žena aneb Grace požehnaná* v úpravě režisérky inscenace pod zkráceným názvem *Grace*.

Velmi sympatické mi bylo nasazení všech aktérů a nepochybný pocit kolektivní výpovědi, který jsem z představení pociťoval. Stejně tak pro mě bylo příjemné vidět skupinu mladých lidí, vážně hledajících svůj postoj k víře, odpovědnosti i rasismu ve společnosti, ve světle vztahu mladé těhotné ženy k jejímu vlastnímu údělu.

Použité prostředky bohužel podle mého názoru zastínily hlavní téma nepříliš kvalitně napsané, trochu šablonovité předlohy, totiž hledání cesty k uvědomění si vlastní odpovědnosti za počatý život i odpovědnosti partnerské.

Hlavní hrdinka je nucena v dialogu s bohem svého muže, indiána, který byl v inscenaci představován

třemi různými osobami zároveň (nabízí se otázka, zda šlo o vědomou parodii na svatou trojici) odpovídat na nepříjemné otázky, ty jsou ji však kladeny namísto skutečné naléhavosti s občas až komickou hrubostí a agresivitou. Hrdinka je k odpovědím vlastně dováděna přímým nátlakem, šikanováním a manipulací autoritativního a povýšeného božstva, což její sebepoznání ve výsledku úplně devaluje.

Nejednotný herecký styl - postavy, které ve vzpomínkách, flashbacích potkává, a které hrají jednotliví představitelé trojjediného indiánského boha, jsou ztvárněny pokaždé s jinou mírou stylizace – i nejasný styl v použité scénografii – od popisného realizmu kresílka a knihovničky po symbolické stínohry – porozumění kódu inscenace také nepomáhají.

Jako by snaha o nějaké výrazné řešení předběhla fázi hledání nebo ji úplně zastínila, což je u tak sympatického souboru škoda.

Akram Staněk

Co se vyřešilo?

Na hodnocení divadel poezie

DOHRÁLI JSME, Grace

Akram Staněk: Nejcennější na tom celém bylo, že jde o váš boj. Kladl jsem si otázku ohledně tématu. Jaké je? A co řeší? To, že se máte potřebu vyrovnat s otázkami kolem víry, viny a nevin, mi přišlo velmi pozitivní – cítil jsem z vás naléhavost. Ale z toho, co jsem pak viděl, jsem měl ve výsledku pocit chaosu. Snažil jsem se poslouchat, co ten „troj-bůh“ vlastně dělal. On jen klade otázky. Jen se ptá a nutí ji, ať si na ně odpoví sama. Já ale neviděl boha, já viděl tři fyzly, co vyslychají, křičí na ni, jsou na ni zlí. Přitom obsah slov tomu neodpovídá.

Jitka Šotkovská: Celá hra, když ji čtete, se stahuje k žánru psychodramatu. To je asi zásadní problém. Ve vašem pojetí je bůh death-metalista a Grace to nutí do defenzivy, má potřebu na něj reagovat přehnaně a už tam není prostor pro řešení jejího problému. Přijďte mi jako poučený soubor, který si nevzal dobrou předlohu. *Jobova žena* není divadelně šikovný text. Moc oceňuji, jak výborně reagujete na sebe navzájem.

Akram Staněk: Měli jste tam ultra realistické prvky. Proč potom ta paní, která sedí u psacího stroje, na něj ve skutečnosti nepíše? Proč se zase chová jako takové prvoplánové „bububu“? Předem se řeklo jaká je, a tak se udělalo, jaká je. Když tam není vývoj, ztrácí to smysl.

Kristián Ivo Kubák: Myslím, že jste uvízli v pasti nešťastného textu. Ten je hodně polopatický. Moc toho nenabízí. A když jste si zvolili útočícího boha je hlavní postava vláčena dějem. Zoufalá jednoduchost permanentního střídání situací: s bohem - červená barva – retrospektiva - stínohra - zpátky na situaci s bohem. Ty samotné situace v sobě mají hluboko schované dramatické jednání. Vy jste to vzali po povrchu, který jde ale vlastně proti smyslu, protože nenechává hlavní hrdinku jednat. Vy vlastně tu věc jen mluvíte.

Renata Vordová: O tématu: předání *zodpovědnosti za rozhodnutí se* někam jinam. Zdá se, že se to celé odehrává v její hlavě. K tomu mě vede to, že Paula známe, ale v jednotlivých sekvencích ho hraje trojbůh. To, že odevzdá své dítě indiánskému bohu, tedy znamená, že potratí, nebo že jde na potrat? A každý bůh má přeci různé polohy. Vy jste celou dobu zůstávali jen v nátlaku.

Marie Nováková: Snažila jsem se pečlivě hledat téma. Je jich tam hodně. Jedno z těch, co mi ale dost skřípe, je že když někdo zalže svému partnerovi, tak stihne trest jeho dítě. Což je dost drsný a nemůžu s tím souhlasit. A další věc je rasismus. Tuhle věc napsala indiánka, a vy v souboru indiána nemáte (nebo třeba Roma nebo Araba). Postavili jste ho do jinakosti jako metalistu, což ale není tak silné. Samotné kostýmy nás vážou k tomu, že to jsou tři Mefistové. Vypadá to, jakoby ten bůh byl svobodný a někam Grace tlačil. Ale někoho takhle drsně tlačit ke svobodě, to taky není dobrý způsob.

Akram Staněk: Právě ta přemíra motivů přehlušila vaše sdělení. A co byla vlastně ta její vina? To, že mu zalhala? Nebo to, že se rozhodla za oba? Co on vlastně udělal?

Hana Nemravová, vedoucí souboru: Ona si celou dobu lže. V okamžiku kdy si přestane lhát tak se může sama se sebou smířit. Celá ta hra je o smíření člověka sama se sebou.

Kristián Ivo Kubák: Hra ano, ale nikoli inscenace.

-vím-

Je těžký to napasovat do nějaký hudební struktury

Rozhovor s Tomášem Šenkyříkem, Tomášem Vtípilem a Tomášem Hradilem, členy kapely Ivši, proběhl hned po jejich úterním vystoupení u Kotěry na zahrádce. Publikum sice neměli početné, ale o to pozornější.

Znali jste se s Magorem Jirousem osobně?

TŠ: Já jen trošku. Potkali jsme se několikrát, když jsme se spolu bavili o jeho textech a možném zhudebnění.

TV: Magora nebylo možný neznat, když se člověk pohyboval v určitých kruzích. On byl tolik výrazný a společenský.

TH: Poznali jsme ho ze všech stran.

(smích)

Měl možnost slyšet svou poezii ve vašem podání?

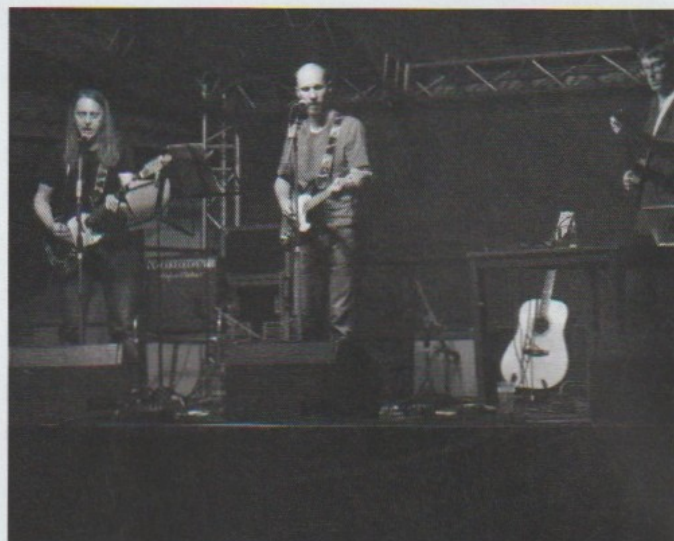
TŠ: Slyšel jen *Pannu Marii s děťátkem*. Trošku jinou verzí, než jakou jsme hráli dnes. Líbilo se mu to. Tak vznikl nápad a přišlo jeho svolení, že bychom těch básní mohli udělat víc.

Jaký byl proces zhudebnování?

TŠ: Pro mě to bylo krásné, srdeční a přirozené. Na začátku jsem v podstatě neplánoval, že by z toho mohla vzniknout deska. Vzniklo to totální náklonností k jeho poezii. Básně jsme si dopředu nevybírali. Co ve mně rezonovalo, to jsem zhudebnil.

Kam podle vás hudba posouvá poezii dál?

TV: To je blbá otázka. Hudba nemůže posunout dál poezii. Může jí uškodit, když se dostane do nevhodného kontextu. Ten text je samonosná věc, tomu není potřeba nijak pomáhat.

Nezáskává ale nějaký další rozměr?

TV: Jak s tím pracujeme, tak se nás to samozřejmě dotýká. Pracujeme tak už šest let, vychází to z Tomášovy vnitřní potřeby. Text není žádný doplněk. Je silný, těžko se zhudebňuje, má strašně moc významů kvůli osobnosti autora. My neumíme text od autora oddělit. Těch konotací je tolik, že je poměrně těžký to napasovat do nějaký hudební struktury. Normálně se to dělá naopak, zhudebňují se bezduché texty. 95 procent písniček je naprosto dementních, 95 procent operních libret je naprosto dementních. Dá se to pochopit. Duchaprázdný text dává prostor hudbě.

Hrajete v této sestavě i jiné než Jirousovy texty?

TV: Ne. Tohle seskupení vzniklo jako studiový projekt, když nás Tomáš oslovil. Ještě s námi občas vystupuje zpěvačka Marie Puttnerová. Původně jsme neměli ani ambici pravidelně vystupovat.

TŠ: Tohle je pro velmi úzký okruh posluchačů. Je to náročná záležitost, preferujeme malé prostory. Hrajeme pro publikum, které to zajímá. Například tady se všichni nějak zajímají o poezii. Takových není moc. Hrajeme jednou za dva až tři měsíce, jak kdy, ani nechceme hrát častěji. Nejsme kapela v pravém slova smyslu.

-ksy-

T E S T O S T E R O N

Je chlapská věc! A fakt jsme se strašně loni těšili, že si pro něj vyčleníme samostatnou rubriku. A ono ne... Protože si sem přitrajďala nějaká, co rozumí pravopisu a všechno šlo do kopru. Letos se ale uráčila dělat státnice a tak se nám sen splnil. Jsme v redakci jenom chlapi a budem tu pěkně v bodech sázet jednu chlapskou úvahu za druhou. Žádný zbytečný kecy. Hezky vod podlahy, jak to má bejt - v bodíčkách.

- Nikdo nestrká flešku do počítače tvrdějč, než Vítek Marušák.
- Do redakce chodíte v ochraně, protože už jenom z toho ovzduší se tady dá otěhotnět.
- Jak balí šéfredaktor holky? Hledá na nich místa nedourčenosti. A pak je zaplňuje.
- V soutěži o nejvíc sexy fotku v prvním zpravodaji se rozhodovalo mezi Dominikou Šindelkovou, Pavlou Sovovou a Radimem Šípem. (Kuncl byl pro Dominiku, Mrázek – známý zálesák, tramp a milovník přírody – pro Pavlu, Maksymov pro Šípa, Malota zatvrzele trval na Vrzákoví a Marušák se z rodinných důvodů nezúčastnil.)
- Malota má zakázáno obcovat; Marušákoví přítelkyně řekla „bav se“; šéfredaktorovi zase „hlavně ať o tom nevím“; Kuncl odjížděl do Prostějova s příkazem, nikoho moc neojíždět a Maksymovovi maminka řekla, ať si domů hlavně netahá žádnou umělkyni.

-redakce-

Víc Vítů víc ví

Co dnes víme nového / Co všechno víme:

- V pondělí v Prostějově nikdo není.
- Našemu šéfredaktorovi je třeba prokazovat úctu.
- Co dávají v kině.
- Míša nemůže chýbať v žiadnej mrazničce. A protože máme mrazničku, máme i Míšu. Jestli chcete, skočte si do redakce.
- V redakci probíhá třídní boj. (viz rubrika Třídní boj viz. předchozí strana)
- Dnes máme svátek. Očekáváme, že se k tomu postavíte čelem.

Co dnes nevíme:

- Zda zdůraznit dynamický potenciál našeho stále se vyvíjejícího vědění nadpisem „Co dnes víme nového“, nebo zda zdůraznit statiku našeho rozsáhlého a všeobjímajícího vědění nadpisem „Co všechno víme“.
- Proč mi šéfredaktor škrtnul ten odstavec.

-vím-, -ušák-

8 - 8:30 Hledání hlasu Sál ND	8:35 - 8:55 Prezence recitátorů 2. kat. jeviště MD	9 - 13:25 Recitace 2. kategorie jeviště MD	14 - 17 Semináře	14 - 17 Rozbor 2. kat. Přednáškový sál ND	17:30 divadlo Čistírna Jen jestli Jeviště MD	18:15 Vdova po kap. par. spol. [Zj 1:3] podle skutečné události Duha	19:30 - 20:30 Hodnocení divadel Duha	21:00 LiS-TOVÁNÍ. cz: KAFE A CIGÁRK O Marie Doležalová Sál ND
--	--	---	----------------------------	--	---	---	---	--

Středa 15. 6. Den druhý

Redakce 59. Wolkrova Prostějova 2016:

Jan Mrázek -jam-; Vít Malota -vím-; Vít Marušák -ušák-;
Jakub Maksymov -ksy-; Martin Kuncl -mák-; Bob Pacholík -foto-
Neprošlo jazykovou korekturou.

Třídní boj v redakci

Politická sága z prostředí jedné malé redakce

Poštovní schránka

Svatý Kopeček

Těžká hodina

Včera byl velký den. K našemu redakčnímu předvoji, který dorazil do Prostějova již v pondělí s úkolem taktického průzkumu terénu, se připojil i všemi milovaný a obdivovaný šéfredaktor-osvoboditel Jan Mrázek. Bylo třeba, abychom my, prostí redaktoři-proletéti, připravili náležitě oslavné uvítání našeho bratra i otce i syna i ducha svatého. A tak jsme s Vítem stáli na nádraží, v rukou oslavné transparenty, a dychtivě vyhlíželi příjezd vlaku, který nám měl přinést tolik radosti a štěstí. Avšak ta hrůza, když z útrob pekelného stroje tohoto vystoupil nejen onen nadějný buržoazní intelektuál a filozof, ale vedle něj kráčel všemi (námi) nenáviděný Martin Kuncl - uzurpátor. Ano, čtete správně. Byl to přesně ten člověk, který nás, ubohé novináře nutí psát v holých větách, dodržovat počty slov a navíc, považte, vše posílat ve formátu doc (nebo dokonce docx.!). Nechápeme, jak naše velikášstvo a všobjemno Mrázek dovolilo tomuto individuovi sdílet se sebou jeden vlak, vůz, kupé a nakonec i kancelář. Jaké boje se vedou za jejími dveřmi, je nám prostým pracovníků utajeno, avšak tímto vyznáváme, že teď i navěky stojíme na straně našeho šéfredaktora. Ať žije Mrázek osvoboditel!

-ušák-

TESTOSTERON!!!

